

הוא ניגש אלי בהצגת הבכורה של 1976, ושאל אותי בחשדנות: מה, זו את שכתבת את המוסיקה?.. ואת גם מתזמרת?.. ר' את גם מנצחת?.. בעצמך?.. תמיד חשתי בתי שמנצח צריך להיות קרה, או לפחות, מישור עם זקן..

כך מתארת נורית הירש את פגישתה הראשונה עם אפרים קישון. השובע סיימה את הקלטת המוסיקה לטרטו החודש השטר אזולאי. והיא שכתבה, עיבדה, תזמרה וניצחה על הנגנים והזמרים (אוישק לוי, צילה דגן, אלכסנדרה).

איש לא התייחס. ואכן, נורית הירש נראית ההיפך הגמור ממוסיקאי בעל הדרת פנים. היא קטנה, בעלת עיניים כחולות, היפקחות תמיד במבט של ילד משתומם. איש לא יחשוך בה בעצם אשת-מוסיקאית מובהקת, שכל צעד שלה מתוכנן ושקול. שהיא לעולם אינה באה לאולפן לערוך אכס פרימנטים. והיא יודעת בעליפה את התפקידים שהכונה לכינוי, לקרן או לקול אנושי. כשנסעתי לגרמניה להקליט עם אילן ו' אילנית את הביצוע הלועזי הראשון של ב' שנה הבאה. נכנסתי לאולפן, ואיש לא הת' ייחס אלי. חשבו שבאתי עם ההורים להסת' כל איך מקליטים. וכתינו אותי במסיבות' קוקטייל כמלחינה מוכשרת מישראל, אף אחד לא לקח אותי ברצינות.

היום, מספרת נורית בחיוך של ניצחון על הרושם שלא עשתה אז, בגרמניה. ניצ' חוץ, כי היא אומנם נראית עדיין כילדה קט' גה, אבל קרה לה מה שלא קרה לגדולים וחכמים ממנה. בשנה הבאה הפך למין הימ' גון יהודי חדש באמריקה. אי אפשר להת' פטר ממנו, מספרים ישראלים החוזרים משם. הוא בוקע יומם ולילה מחנויות-התקלי' טים, מן הריון ומן הטליוויזיה. הוא זכה במיספר הביצועים הרב ביותר שהיה אי פעם לשיר עברי, חוץ מצאנה צאנה. הקליטו אותו כבר אידי גורמה, פרסי פיית, בארי סיטארס, להקת ג'וני, ריי קונטי, הרב אל' פרט, קוני פרנסיס, דליה לביא, רוברטו בלאנקו, קלודין לואנג'ה - ובעלה של ה' זמרת האחרונה אנדי ויליאמס. ומי יודע אם בינתיים לא התחספו עוד כמה לרשימה.

באמצע דיקלום. בראדם יכול להיות חרוץ כמוני כל החיים, ולא יקרה לו משהו

מלחינה הירש זה בא מהשמים

ממשי, מודה נורית, עד שפתאום בא אי זה קומרשל בטלוויזיה, והופך את העולם. כי מה שקרה לא היה קורה, אילו מישי רד התיירות לא היה עושה מבשנה הבאה סרטון מיסחרי עם אל'ענל בשביל הטלוויזיה האמריקאית. וכך, באמצע התוכנית הפופר' לרית של דויד פרוסט, שרים חדוה ודויד את השיר עם דיקלום פטרוטי באמצע. שנאמר: אל'ענל בא לנורית ישר מהשמים.

מחול

איזוהי חכמי?

הרוקדת על חשבונה

יש אנשים העוסקים באמנות מתוך עונג, ויש העוסקים למרות שיש להם כסף. אבל, כדי להיות עשיר ולעסוק באמנות, צריך אומץ. כי כיצד אפשר לספר לעיתונ'

מה דעתכם על כדור-פורח

מעל עיריית תל-אביב?

מה זה כדור-פורח ממוסגר בקוביית-חור' טים?

אנדרטה לטייסי חלל.

מה פתאום?

אם אנדרטה של פרש רוכבת על סוס, או מדוע שאנדרטה של טייסי-חלל לא תר' חף באוויר?

ומה עושים עם דבר שכזה.

מה שעושים עם כל אנדרטה! מדוע, ל' משל, שלא תעופף מעל כיכר-העירייה ב' תל-אביב. זה יחיה את מיסטיחיהבטון!

כך טוען פרדי פביאן, אחד האמנים ה' משתתפים בתערוכה המוצגת בימים אלה במוזיאון רמת-גן. נושא השיחה, הוא ה'

אל ארגוב, רן שחורי או הניה גרדי (וכמו' בן, פביאן עצמו), חושבים כי החפצים צרי' כים לעורר באדם המבוגר תחושה דומה לזו של ילד המגיע לגן-מישחקים.

כל תגובה מתקבלת בברכה, ובלבד ש' תהייה תגובה. אשה מבוגרת נכנסה למקום, מתבוננת מסביב, מעקמת את האף, אבל, בסופו של דבר, מודה: מי יודע, הרי גם רנואר וסטראוינסקי הפחידו את העולם! ישישה, שבחדאי מתקרבת לגיל שמונים, פנתה אל האמנים וביקשה הסברים מדויי' קים על כל מוצג ומוצג.

האמנים נמצאים במקום ומוכנים להסביר. זאת אחת המטרות שלהם בתערוכה נסיונית זאת. לקבל קהל, להסביר, ולפתוח בפניו אופקים חדשים. אולי כך ישתכנעו כל מיני

פסל

בגלל טריקת זלת

מוסדות ציבוריים שפסל מודרני, אפילו אם אינו בנוי לפי מירשמים מיושנים, אך הוא שובה את העין, מתאים בהחלט לקשט מקום ציבורי, ואו, אולי, גינע היום שבמקום פרחי פלסטיק, ירכשו כאן גם פסלים של ממש.

אלא שלאומנים המסבירים, קמה תחרות שכימעט וגרמה לשערוריה. שומר, שנשלח למקום כדי לדאוג שלא יעלמו החפצים, הח' ליש כי הוא מבין מספיק בעניין כדי לחלק הסברים לכל דיכסין.

הוא נטפל לשתי בחורות צעירות, וטען בפניהן בכל הרצינות ש,התערוכה נעשתה בידי אנשים חולים. אחת האמניות, שקלטה את ההסברים מרחוק, מיהרה לתקן את ה' שומר. אבל השתיים ענו לה בכעס: מה, יש, אנחנו במדינה דמוקרטית, וכל אחד

אובייקט המרחף מתחת לתיקרת המוזיאון. בסביבה מרחפים כל מיני אובייקטים אחרים: רצועת-כד ענקית משתלשלת מן התיקרה, קשורה בקשר ענק, ונסחבת לה על הריצפה. בפניה, פסל מודרני אחר: מדפים עמוסים בתיקים ישינים. על מדרגות הכניסה: קולב, ועליו כובעים. עומד לפני שתי מראות. שתי בובות של דישאמפ (האב הרעיוני של האופ, הפופ, הסוריאליזם, ועוד) משחקות שחמט, ועוד צעצועים דומים.

איך קוראים לזה? בשפה מיקצועית, מכ' גים את כל הדברים הללו, אמנות סביב' תית, אמנות קונספטואלית, עם קמצוץ של אום וכמה תבליני פופ. בקיצור, אוני' גארד.

כלומר: אמנות הנוצרת בעינו של המת' בונן בה, יותר מאשר בידי האמן עצמו. ה' מציגים בתערוכה, ביניהם אמנים כמו מיכ'

לצאת אל אוויר-העולם. אפילו שם כבר יש לו: רביעית שינגל.

אצט' הנ"ל. ובינתיים, הפך ביתה של ליאורה למתפירה. כי לא זו בלבד שהיא תיכונה את הריקודים בעצמה, היא גם תיכ' ננה את התלבושות ואת 130 הפרטים השר' גים, שיקשטו את ההופעה. ומי שמכיר את סיגנון לבושה היוצא-דופן של ליאורה, יכול לצפות להמצאות רבות-דמיון.

את המוסיקה, אם כי לא חיברה בעצמה, הרי בחרה בעצמה. כמה יצירות של קאונט' בייסי, יצירה מקורית של רפי גבאי, ו' עיבודים שהזמינה אצל נורית הירש הנ"ל.

רקדנית חכמי עירומה ליד טופול

איים שהיתה ילדות קשה, שאבא הרביץ ל' מא. שהיה צורך להתפלח לקירקס ולקבל מכות מהמנהל, ושבליה, בחושך, היה חלום להיות פרימה-דונונה?

ולכן, סיפור-חיה של הרקדנית ליאורה חכמי מכאזב מאוד. הוא מתחיל בלונדון, עם מספלת אנגליה צמודה. הוא נמשך ב' פנימיה אכסלוסיבית לילדות מבתים טובים. פנימיה שכזאת, כמו שרואים באלבוס-הוכ' רגנות של המלכה אליזבת, מין ארמון עתיק מוקף ביערות ובאגמים. משם עברה ליאו' רה, בצניורות האציליים, לאקדמיה המלכו' תית לבאלט בלונדון. יחד עם ילדה אחרת, המוכרת בציבור כנסיכה מרגרט.

תשעה חודשי הריון. אבל היא לא הצטרפה לחצר המלוכה הבריטי, כי אם חזרה לחיק משפחתה האצילית בירושלים. היא המשיכה לרקוד, שלא על-מנת לקבל פרס, ושלא על-מנת לקבל משכורת. היתה סולנית של להקה חסיה לוי שליד האקדמיה למוסיקה בירושלים, אבל אחרי כמה שנים חיפשה משהו חדש. משהו שכולו שלה.

אחרי הרפתקה צודית בסרט התרנגול (זוכרים את טריו-העירום ב,הבה נגילה, בין הסירות? טופול רוקד עם הלית קטמור מצד אחד, ועם ליאורה, מצד שני), פתחה לה סטודיו בתל-אביב. היא החלה לאמן רקדניות, ולאט-לאט מצאה לה אתגר: להקים להקת ריקוד בסיגנון ג'ז.

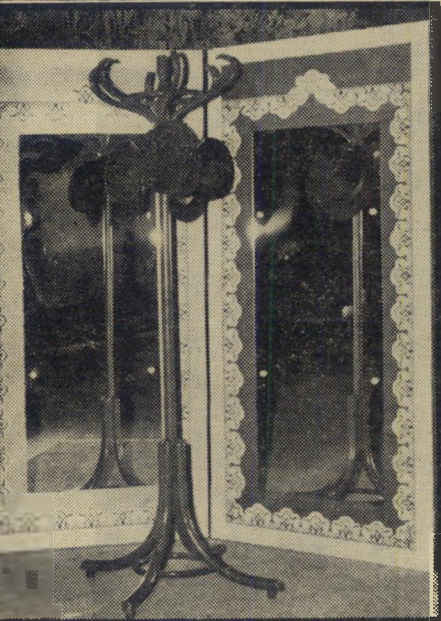
במשך תשעה חודשים רוקדות ליאורה ו' שלוש מתלמידותיה לקראת הצגת-הבכורה. וכרך הנריון הטבעי - התינוק כבר מכין

תקום טוב באהיצע

יכול לדבר כאחת נפשו.

סקאנדל אחר כמעט וגרם עליי המל' חין סרגיו נאטרז שהלחין מוסיקת-רקע, המלווה במשך כל הזמן את התערוכה. נאט' רא, שכבר התפרסם בעולם בשדה המוסיקה המודרנית, הכין במיקרה זה פסיקול, המור' כב כולו מצלילים ממשיים, המווכבים זה על גבי זה כמו קולאז' באמנות הפופ.

מוסיקה זו הרגיזה את אחד מפעילי עי' ריית רמת-גן, אשר בא למקום והתלונן: איך אני יכול להטיף מוסר לבן שלי, ה' טורק בבית דלחות ומרעיש עולמות, אם

פסל

בקבוקי שמפניה

הוא בא לתערוכה הזאת ושומע שלכל ה' רעשים האלו קוראים מוסיקה? במשך כחצי שעה קיבל אותו פעיל הסבר מוסיקלי אמנותי כל-יך, שהוא השתכנע לגמרי, והזמין עשרה בקבוקי שמפניה לכל הנוכחים.

מי יודע, אם אפשר היה לטפל בצורה נזאת בכל הלוקחות הפונטנציאליים, אולי היתה נוצרת איוו תודעה אמנותית בארץ.

מה שנשאר עכשיו, זה להשתלב במרחב.

בירור

הראיון

תלוי ברעיון

למי שמחפש גיוון מערבי-הראיונות של זוהר-שי, המוצלחים בהחלט, הנערכים בי קולנוע זקל בתל-אביב, יודעה משמחת.

המומחה הבלעדי בשטח זה, והאישי ה' מוסמך ביותר, מבחינת נסיון, לארגונם, הלא הוא דן בן-אמוץ, ישוב ויתייצב בפני הקהל מדי יום שישי, בעזרתו הפעילה וה' מלאה של שייקה אופיר, אשר סיים זה עתה את הסרטת השטר אזולאי. השניים, אשר יחלו להופיע יחד החל מן ה'17 ליוני באולם בת-דוד, בפסג' החדש ברח' אבן גבירול שליד בית-ציוני-אמריקה, מתחייבים להגיש ערבים של בידור ספונטני, אימפרו' ביוציות, הומור, סאטירה ושיחות מאולת' רות על נושאי דיומא.

במידה ויגיעו לשם גם אומנים, מתכוונם השניים לשתף בעיקר כשרונות צעירים ו' בלתי-מוכרים, ואם יופיע גם מרואיין אחד או שניים יהיה זה בתנאי שהדבר יגע ב' נושא אקטואלי דחוף ומרתק במיוחד.

אבל העיקר, מדי ליל-שבת, תהיה האימי' פרובוצייה. ומאחר וידוע היטב כי זה ה' שטח החוק גם אצל דן בן-אמוץ, וגם אצל שייקה אופיר, ויש להניח שלא תחסר להם חברה.